

UZASADNIENIE

Powód (...) z siedzibą w W. wytoczył powództwo przeciwko H. H. o zapłatę kwoty 330,49 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty i kosztami procesu.

W uzasadnieniu pozwu pełnomocnik powoda wskazał, iż przedmiotowa wierzytelność powstała w wyniku zawarcia przez pozwanego umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych z pierwotnym wierzycielem (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., albowiem mimo upływu terminu płatności pozwany nie wykonał swojego zobowiązania polegającego na dokonaniu zapłaty na rzecz świadczeniodawcy.

W dniu 23.12.2013r. powód nabył przedmiotową wierzytelność. Przeniesienie praw do wierzytelności odbyło się na podstawie porozumienia z dnia 23 grudnia 2013r. do Umowy Ramowej Przelewu Wierzytelności z dnia 27 maja 2013r. Strona pozwana została poinformowana o dokonanym przelewie wierzytelności zgodnie z przepisem art. 512 kc. Następnie powód skierował do pozwanego wezwanie do zapłaty, które stanowiło próbę ugodowego załatwienia sporu. Pomimo podjęcia przedstawionych działań strona pozwana nie dokonała zapłaty należności dochodzonych pozwem. Na kwotę stanowiącą wartość przedmiotu sporu dochodzoną niniejszym pozwem składają się:

- 291,19 zł zobowiązanie wynikające z umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych wykazane w dokumentach księgowych załączonych do pozwu,
- 39,30 zł skapitalizowane odsetki ustawowe za opóźnienie liczone od dnia wymagalności każdej z należności wynikającej z dokumentów księgowych do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu.

Dochodzone roszczenie stało się wymagalne w dniu 13 lutego 2013r., wskazana data stanowi dzień następujący po terminie płatności najstarszej z dochodzonych niniejszym powództwem należności ujętych we wskazanych w pozwie dokumentach księgowych.

Sąd Rejonowy (...) w L. postanowieniem z dnia 03.03.2014r. wobec stwierdzonego braku podstaw do wydania nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, przekazał niniejszą sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w S..

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

Mając na uwadze, iż pozwany H. H. nie złożył odpowiedzi na pozew i nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę, Sąd, stosownie do treści art. 339 § 1 kpc, zobligowany był do wydania w przedmiotowej sprawie wyroku zaocznego.

Zgodnie z treścią art. 339 § 2 kpc, w wypadku wydania przez Sąd wyroku zaocznego, przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

Utrwalony w judykaturze i niekwestionowany w nauce jest pogląd, że przyjęcie za prawdziwe twierdzeń powoda dotyczy wyłącznie okoliczności faktycznych i nie zwalnia sądu orzekającego od obowiązku rozważenia, czy oświadczenia te uzasadniają należycie i w całości żądania pozwu i czy uwzględnienie tych żądań nie narusza obowiązujących przepisów. Sąd nie jest zatem zwolniony z obowiązku dokonania prawidłowej oceny materialnoprawnej zasadności żądania pozwu opartego na tych twierdzeniach (orzeczenie SN z dnia 29 maja 1958 r., I CR 969/57, OSNC 1960, nr 1, poz. 14; wyroki SN: z dnia 15 września 1967 r., III CRN 175/67, Lex nr 707; z dnia 15 marca 1996 r., I CRN 26/96, Lex nr 24031; z dnia 6 czerwca 1997 r., I CKU 87/97, Lex nr 30397; z dnia 31 marca 1999 r., I CKU 176/97, Lex nr 37430).

Jeżeli zatem w świetle przytoczonych przez powoda okoliczności brak podstaw do uwzględnienia żądania pozwu, sąd wyrokiem zaocznym oddala powództwo.

W ocenie Sądu w niniejszym postępowaniu roszczenie powoda nie zasługiwało na uwzględnienie. Powód nie wykazał, jakoby przysługiwała mu wierzytelność dochodzona pozwem. Zgodnie z ogólną zasadą wyrażoną w art. 6 kc ciężar udowodnienia faktu spoczywa na tym, kto z faktu tego wywodzi skutki prawne. Na gruncie prawa procesowego odpowiednikiem art. 6 kc jest przepis art. 232 kpc, zgodnie z którym strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. W myśl przytoczonych przepisów, to na powodzie spoczywał ciężar udowodnienia faktów uzasadniających jego roszczenie. Reguła ta nabiera szczególnego znaczenia w sytuacji, gdy strona jest reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika, co miało miejsce w niniejszej sprawie. Jeśli powód twierdził, że nabył konkretną wierzytelność winien to skutecznie wykazać. Powód wywodził swe roszczenie z zawartej z (...) Sp. z o.o. w W. umowy cesji wierzytelności, na podstawie której nabył wierzytelność przysługującą zbywcy wobec pozwanego. Warunkiem otrzymania należności przez nabywcę długu jest udowodnienie, że takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi (art. 509 kc, por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 lipca 2006 r., sygn. akt V CSK 187/06, M. Prawn. 2006/16/849).

Należy podkreślić, iż powód nie przedłożył Sądowi dokumentów, które potwierdzałyby, że pozwany nie wykonał swojego zobowiązania polegającego na zapłacie za świadczone na jego rzecz usługi telekomunikacyjne przez wierzyciela pierwotnego. Jedynie wyciąg z elektronicznego załącznika wykazu wierzytelności do porozumienia z dnia 23.12.2013r. do Umowy Ramowej Przelewu Wierzytelności z dnia 27 maja 2013r. (k. 11) nie może stanowić wystarczającego dowodu w niniejszej sprawie uzasadniającego uwzględnienie żądań pozwu. Istnienie wskazanej wierzytelności nie wynika także z przedłożonej przez stronę powodową kopii Umowy Ramowej Sprzedaży Wierzytelności zawartej w dniu 27 maja 2013r. (k. 20-23), porozumienia z dnia 23 grudnia 2013r. (k. 24) oraz pisma z dnia 19 lutego 2014r. zawiadamiającego pozwanego o przelewie wierzytelności (k. 26).

Wobec powyższego, uznając, iż roszczenie powoda nie zostało udowodnione, Sąd powództwo oddalił.

ZARZĄDZENIE

- odnotować;
- odpis uzasadnienia doręczyć pełn. powoda;
- za 14 dni lub z apelacją.

Pisz, dnia 17.06.2014r.